

Kiếp sau em chờ anh ở đâu?

Mùa đông năm ấy thật lạnh, tuyết rơi nhiều khiến mặt đất biến thành một sân trượt tuyết trơn láng. Anh rùng mình khẽ xoa đôi bàn tay lạnh cóng kiên nhẫn ngồi đợi cô đến.

Nơi anh và cô thường hò hẹn là một công viên nhỏ đối diện nhà cô. Anh đưa mắt nhìn lên cửa sổ phòng cô, đã hơn 7h tối mà sao cô vẫn chưa xuống anh khẽ thở dài lấy một cành cây nhỏ vẽ những vòng tròn trên nền tuyết cứng.

Trong mỗi vòng tròn đó anh đều viết một chữ “yêu” và tất cả chữ yêu đó đều hợp lại thành tên cô. Anh chăm chú vào kiệt tác của mình như quên cả thời gian... Còn cô vẫn lén đứng bên cửa sổ theo dõi mọi cử động của anh. Trái tim cô xót xa khi nhìn anh ngồi một mình lạnh giá. Tình yêu của anh dành cho cô chứa đựng biết bao nhiêu đau đớn và hi sinh.

Anh luôn tự ti và trách móc mình kém cỏi vì chỉ là một người công nhân không thể xứng đáng với cô, sinh viên của một trường đại học. Tình yêu của họ xen lẫn với biết bao đau khổ dằn vặt khi gia đình cô ra sức ngăn cấm. Đã biết bao lần cô muốn rời xa để không mang thêm áp lực đau khổ đến cho anh nhưng trái tim cô lại không thể. Cuối cùng không chịu được cô lao xuống cầu thang...

Cô đứng trước mặt anh. Anh vui mừng chạy đến ôm chặt cô vào lòng: “Cuối cùng em cũng đã đến, anh đã sợ em không thể gặp anh!”. Bàn tay anh khẽ vuốt mái tóc cô, anh dịu dàng nhìn cô nói: “Hôm nay anh phải về nhà thăm bố mẹ một thời gian. Nhưng anh sẽ rất nhớ em!”

“Ban ngày mẹ em đi làm anh có thể gọi điện cho em, em sẽ chờ điện thoại của anh, như vậy sẽ giống như chúng mình được ở bên nhau vậy, sẽ không buồn nữa!”. Cô nép mình bên vai anh thầm thì.

Anh khẽ ôm chặt cô hơn và chỉ cho cô thấy tác phẩm trên tuyết mà anh đã làm tặng cô. Trên nền tuyết trắng tên cô được viết bằng hàng trăm chữ yêu hợp lại, trái tim cô run lên vì xúc động, cô biết anh yêu cô rất nhiều.

Anh khẽ lấy tay kéo cao cổ áo cho cô, rồi dặn dò: “Em ở lại nhớ chú ý học hành thật tốt, đừng nhớ đến anh nhiều quá ảnh hưởng đến việc học. Khi nào buồn em cũng đừng nhốt mình trong phòng mà hãy ra ngoài đi dạo, đi chơi với bạn bè. Những lúc không có việc gì thì đan cho anh cái áo len, đến mùa xuân anh sẽ mặc nó được chứ? Như vậy thì lúc nào cũng sẽ có cảm giác anh luôn ở bên em, em sẽ không thấy cô đơn nữa!”.

Nói rồi anh rút ra trong túi một gói giấy nhỏ nhét vào tay cô: “Đây là một ít tiền lương tháng này của anh. Anh đã giữ một ít tiền để đi đường và mua ít quà cho gia đình, còn đâu em giữ lại để mua cho mình một bộ quần áo mới nhé! Cần thận đừng để mẹ em biết nếu không anh sợ em phải chịu khổ”.

Cô cầm gói tiền của anh trong tay mà nước mắt lã lã... Sau đó cô đưa anh ra bến tàu. Khi anh bắt đầu bước lên xe, cô nhét gói tiền vào túi anh và nói: “Anh hãy cầm số tiền này mua thêm ít quà cho bố mẹ, còn em sẽ giữ một đồng coi như là món quà Tết anh tặng cho em. Trên đường đi nhớ bảo trọng anh nhé!” Anh chưa kịp phản ứng gì thì đoàn tàu đã nhanh chóng chuyển bánh. Anh vội vã gọi với lại theo cô: “Giữ gìn sức khỏe em nhé! Anh nhớ em rất nhiều!”. Cô gật đầu vẫy tay nhìn bóng anh khuất xa dần...

Về đến nhà, việc đầu tiên là anh gọi điện về cho cô. Nhưng mẹ cô cầm máy, bà lạnh lùng nói: “Anh có phải là người công nhân đang theo đuổi con gái tôi không? Xin anh hãy tránh xa con gái tôi, nó đang ốm và không muốn gặp anh! Lần sau xin anh đừng bao giờ gọi điện đến nữa”.

Anh đau đớn, lẳng lặng dập máy, nghĩ đến cô đang ốm, lòng anh thấp thỏm không yên. Còn cô cả ngày chỉ nằm trên giường chờ điện thoại của anh, nhưng mấy ngày rồi vẫn không thấy anh gọi về, trong lòng cô cũng lo lắng không yên.

Để bớt nhớ anh, cô đi mua len về đan áo như lời anh dặn. Cho đến một ngày chuông điện thoại reo vang, cô nhắc máy vừa nói được tiếng alo thì mẹ cô đã tiến lại gần. Cô chỉ kịp nghe thấy giọng anh gấp gáp: “Là em có phải không? Em sao rồi? Sao không nói gì? Em bị cảm đã đỡ chưa? Trả lời anh đi...Em!”.

Cô không kịp nói gì thì mẹ cô đã ngay lập tức dập máy. Bà tức giận thẳng

thường nói với cô: “Nếu con còn ngang bướng tiếp tục giao du với thằng công nhân đó, thì nhà này coi như không có đứa con gái này nữa!”. Cô đứng đó chết lặng. Chờ mẹ đi rồi cô mới bắt đầu khóc nức lên, cô nhớ anh vô hạn...

Nhớ lời anh cô rời khỏi nhà ra ngoài đi dạo cho lòng khuây khoả cô lại đến nơi anh và cô thường gặp nhau, nhìn những chữ “yêu” anh viết cho cô còn sót lại trên tuyết, nước mắt cô lại rưng rưng.

Cô bước lên xe bus sang nhà người bạn thân tiếp tục công việc đan áo của mình. Đường đi phủ một lớp tuyết cứng dày trơn nhẫy, mặc dù xe đi rất chậm nhưng vẫn bị trượt bánh nhiều lần. Bỗng cô nghe thấy một tiếng “ầm” xé tai, cùng với những mảnh kính nát vụn bắn tung tóe, cuộn len trong túi cô văng ra ngoài cửa sổ.

Cô chỉ kịp nghe tiếng ai thất thanh: “Hai xe đâm nhau rồi”, tay nắm chặt chiếc áo len đang đan dở cô thiếp đi không biết gì...

Đã hơn ba ngày đêm, cô vẫn hôn mê không tỉnh. Bố mẹ cô khóc sưng cả mắt, tuyệt vọng ngồi bên giường bệnh chờ phép màu xảy ra. Bác sỹ nói nếu cô tỉnh dậy, còn tâm nguyện gì phải làm ngay vì có thể thời gian của cô không còn nhiều nữa.

Đến nửa đêm ngày thứ tư cuối cùng bàn tay cô cũng khẽ động dậy, mẹ cô vụt tỉnh dậy ôm chầm lấy cô òa khóc, giọng bà khản đặc: “Con gái! Con có điều gì muốn nói không? Hãy nói cho mẹ, đừng ngủ nữa con...” Cô mấp má môi nói được những tiếng đứt đoạn: “Áo..áo...len... mang cho con!”.

Mẹ cô sức tỉnh tìm cái áo len cô vẫn ôm chặt trong tay từ bữa xảy ra tai nạn đưa cho cô. Cô run run muốn giơ tay với lấy nhưng không đủ sức nữa, cô khẽ thều thào vài tiếng “Con...nhớ... anh ấy!”.

Bà vội gọi chồng đi tìm số điện thoại của chàng trai và nhắn anh đến bệnh viện ngay! Nghe thấy tên anh, cô khẽ mỉm cười rồi lại thiếp đi... Mẹ cô đau đớn cứ ôm cô mà khóc. Bà vô cùng ân hận vì đã ngăn cản cô đến với anh, bà nghĩ có lẽ tâm nguyện của con gái bà là đan xong cái áo len tặng người con trai ấy. Nghĩ vậy bà lau nước mắt và cặm cụi ngồi đan nốt phần còn lại. Nước

mắt của bà cùng máu trên người cô dính vào từng sợi len khiến chiếc áo len trở lên nặng trĩu...

Khi anh đến bệnh viện thì cũng là ngày thứ năm, khuôn mặt anh hốc hác, hai mắt thâm quầng lao đến phòng bệnh của cô. Nhìn thấy cô vẫn thiếp đi trên giường, anh ngen ngào nắm chặt đôi bàn tay của cô òa khóc.

Như một phép màu, cô từ từ mở mắt, anh vội lau nhanh những giọt nước mắt trên mặt mỉm cười nhìn cô ấm áp: “Anh đã quay trở lại rồi đây! Em đừng lo lắng nữa nhé, có gì từ từ nói thôi..” Cô mấp máy định nói điều gì mà không thành tiếng, khóe mắt cô những giọt nước mắt thi nhau chảy, rồi cô lại thiếp đi.

Anh cứ thế ôm cô khóc nức lên. Có lẽ dường như nghe thấy tiếng khóc của anh, cô lại từ từ mở mắt, cô dùng hết sức lực thều thào những tiếng cuối cùng: “Đừng khóc nữa...Kiếp sau...em sẽ chờ đợi anh!”.

Nói rồi cô nhắm mắt bất động. Bác sĩ đến. Giọng ông ngen lại: “Cô ấy đi rồi! Cô ấy phải muốn gặp anh lắm nên mới có thể chờ anh được lâu đến vậy, đó đúng là một kỳ tích. Bởi não của cô ấy hầu như đã bị chết đến 90% rồi! Anh hãy vững vàng mà sống không nên phụ lòng cô ấy!”

Mẹ cô cũng tiến lại, bà rưng rưng đưa cho anh cái áo len đã đan xong và nói đây là kỷ vật cuối cùng cô để lại.

Anh run run cầm chiếc áo trên tay, nhìn thấy những giọt máu khô trên áo, anh chao đảo quỳ xuống ôm lấy cô gào lên tức tưởi: “Hãy nói cho anh, kiếp sau em chờ anh ở đâu?”